

עתון החטיבה

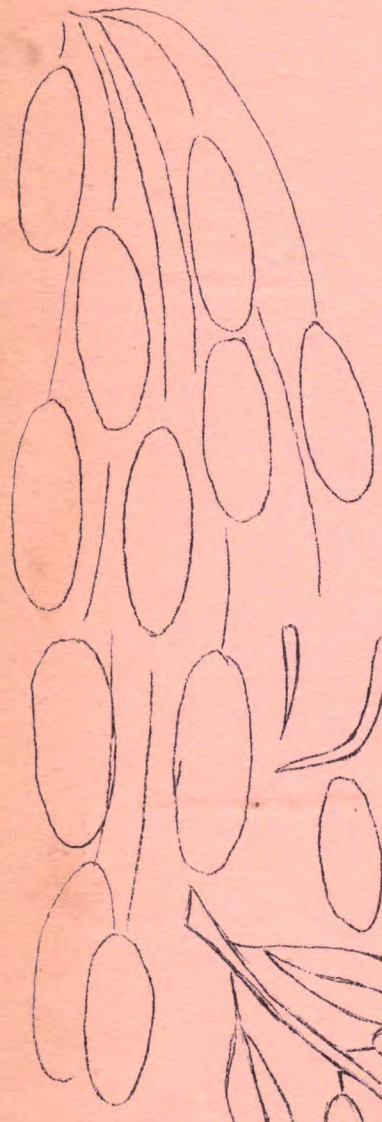
גבעת חיים

30003

עלון פנים

יום ד', יד' תשרי תשכ"ד, ערב סוכות 1963. א.2. עלון מס' 1/124

מסע אל

נוצק

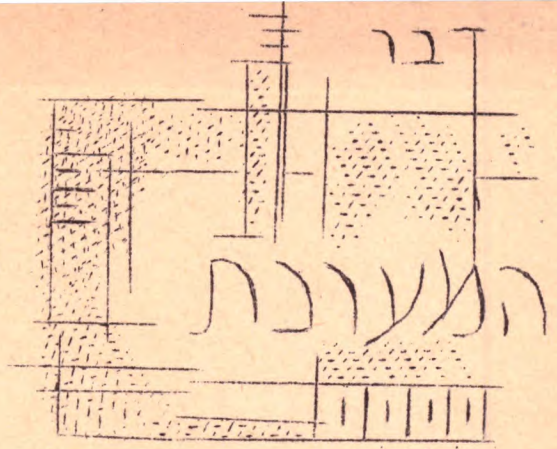
כפרי ארץ

זרז קי

הסנוניות הראשונות הסתגלו ארצה
 ובאוויר מורגש הסתיו - הרגשות נוספות
 ונעשה קרר...

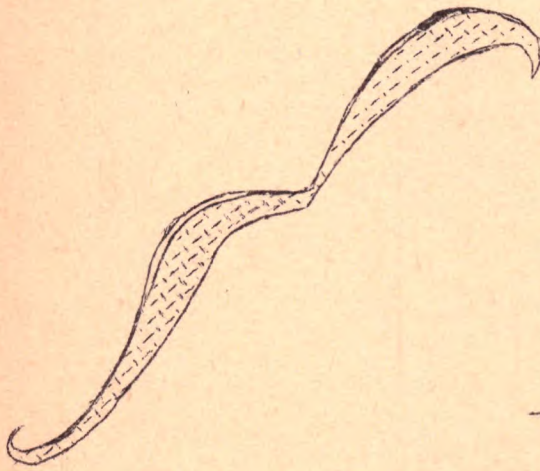
בהשראה זו יוצא העלון הפעם -
 כסנונית ראשונה השנה, ובכל זאת, חס
 על הלב כשנזכרים שהנה עוד מעט...
 נטבול במימיה הצוננים של הסתיו ונטהר
 את ראשנו מנסל החכמה והבינה הכבד.

במבט רחוק יותר, צופים בני י"ב דרומה - לעבר אילות, והיוד אלפיים... (להם
 איך לתן לכפוח).

הפעם בעלון -

- * "דבר המערכת" - על כך איך מה להוסיף, המלים הצנועות מדברות בעד עצמן.
- * במדור "מזוית ראית" בהרנו בנושא הטרנזיסטור המנגן לנו כבר הרבה זמן
 בואריאציות הוזרות ונשנות: אם בשיחה חברה, או בש יחה רעים בהדרי השלנה,
 וכמו הפעם - על הנייר. את חשובה הנגד לא העלינו הפעם, משום שהחבר'ה
 הכותבים אותה נכנסו כל כך לעבי הקורה, עד שקשה היה לצאת משם.
- * גם הפעם לא ויחרנו על פניני הלשון של הזאטופים והבאנו את ברכותיהם
 הלהביות תמיד, לשנה החדשה. (איך מה להגיד, הם הפעילים ביותר ומרבים
 עשות לטובת העלון).
- * ב"סדרות ותמונות" - הבאנו ביחות של הספר "סונטת קרויצר" (הניתוח עבר
 בהצלחה - תזולה מה).
- * "צורת מהחוק" - אוגרה ע"י היילח צעירה, נאגרה ע"י המערכת ופורטמה בזה
 לבני המשק ולכל מי שיש לו חשק.
- * מדור חדש לקוראים - "עניני דיומא", בו ראינו מספר חבר'ה בעולת דרך
 פעולתה של ו. הרבה. המערכת מחכה לחוויות דעה מפי הקוראים.
- * "תברית" - להתבטא! ובחור הלוצי המדור פרסמנו 2 חיבורים משל צעירי
 החטיבה.
- * "בשפילי הארץ" שלטלו עצמם בחופש הגדול 6 חבר'ה (מכיתה י"א וי"ב) בדרך
 מירושלים לאשקלון וכיתה ט' בילחה כמידי שנה במחנה כיחות ט'.

לבית הספר
 לחטיבה

ולמורים -

שנת פעילות פוריה

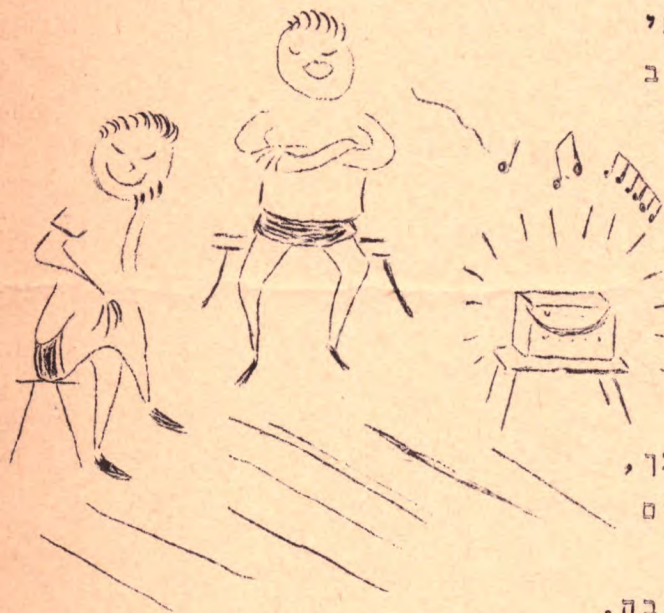

אנחנו והטרנזיסטור

נגסנו לכתוב מאמר זה לא מפני שאנו לא יכולים להיות בלי הטרנזיסטור, אלא שביכולת בטאלה, נחגלו לדעתנו, קוי מחשבה מוטעים והבנה לא נכונה של ערכים.

טוענים הסוללים הקנאים, כי מציאות טרנזיסטורים בצריפים גורמת לכך החברה מבליט שעות בסמיעת חכניות בידור "קלוקלות", ומצביעים על כך כסמל של ריקנות. נוסף על כך הטרנזיסטור, לדעתם, תופס את מקומם של סיעורי הבית, קונצרטים, ספרים טובים וסאר הביילויים "מרחיבי האפקים" ממש כמו הטלביזיה בחו"ל. מכאן שכדי להתגבר את השפעות הרסניות אלו, יש להוציאם מטח הצריפים. בסמיעה ראטונה זה מצלצל משכנע, אך יש לבדוק את הדברים לעומקם.

א) אין לזהות באפן אוטומטי טרנזיסטור עם מצעדי פזמונים ותכניות בידור, אף על פי שנכון שבמציאות של החברה שלנו הוא לרוב מטמט לצרכים אלה. טרנזיסטור הוא רדיו, עם קונצרטים, תסכיתים, הרצאות וכו', ועובדה היא שאף אחד לא יציע להעבירו מן העולם. ברדיו כבטרנזיסטור יש סכנה של הסתעבות האדם לו, אך אין תרופה נגד זה אלא בגרותו, אישיותו ותרבות חייו של האדם.

מגוחך לחשוב, אם כי רבים הוטבים כך, כי עם הוצאת הטרנזיסטורים מטח הצריפים יפסיקו החבר'ה לטמוע פזמונים ויתחילו להתמסר יותר לשיעורים, לקרוא ספרות טובה, לטמוע קונצרטים... כמו שמגוחך לחשוב טעם איסור על קריאת ספרות זולה יופיעו במקומם

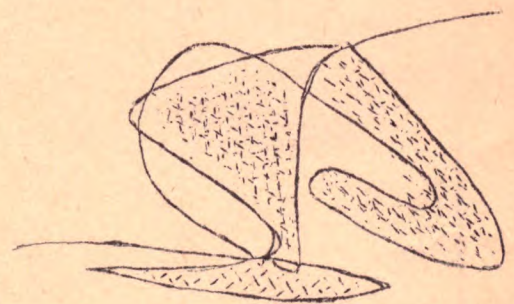
דוסטויבסקי וטולסטוי. אותו הנער טזרק את השיעורים שהיה צריך להכין למחר, בגלל מצעד הפזמונים, יוכל ללכת לחדר הוריו או למועדון ולהקטיב טם, או לבטל את זמנו בטח או סתם שיחה בטלה עם החברה. איסור הטרנזיסטורים לא יצילו, הדבר תלוי בבגרותו, בהכרתו, בכוח רצונו של הנער, וכל אלה טביסטו את התנגדותם לטרנזיסטורים בטח הצריפים על נימוקים אלו, העמידו את עצמם ואת החברה כולה באור של אי בגרות.

טוענים כי הטרנזיסטורים יוצרים ריקנות ובחברה ומצביעים על החבר'ה היוטבים ליד הטרנזיסטורים בערב ומקשיבים לתכניות הבידור. אך מאידך, אנו יכולים להראות כי צורות הביילוי האחרות בחברתנו אינן עולות הרבה על צורת ביילוי זו. מי לא מכיר את יטיבות תחליף הקפה ואת שיחות "לסוץ הרע" והרכילות המאפיינות אותן?! וכי זוהי צורת ביילוי מלאה תוכן, וכי אין טם ביטוי של ריקנות?! אז מה, תציעו לאסור על החבר'ה לטבת יחד בערביים?

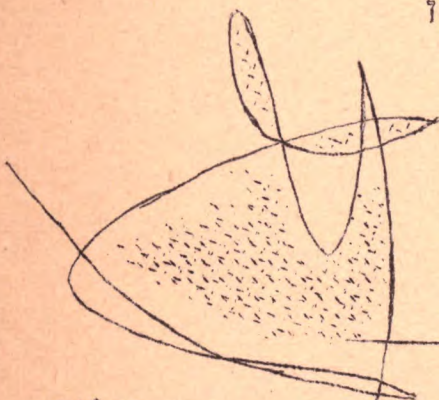
החבר'ה מבליס בדמותם ובצלמם, במליס פשוטית - החבר'ה ממלאים את שעותיהם
 הפנויות במה שממלא אותם ואי אפשר להכריח אותם ע"י איסור צורת בילוי
 זו או אחרת, לבלות בצורה יותר טובה או בעלת תוכן נעלה יותר - ועובדה
 חברים רבים מוצאים בטרנזיסטור צורת בילוי זמן מהנה ומספקת. באיסור
 הטרנזיסטורים לא נציל את נפשו של אף אחד, לכל היותר ניצור בחברים
 הרגשת מרידות על החברה שבדרכי כפייה מכריחה אותם לותר על תענוגותיהם.
 טענה מסוג אחר של שוללי הטרנזיסטור מעלה את ענין השוויון. בהחזקת
 טרנזיסטורים יש לזעזעם משום אי שוויון. ובכך לדעתנו רמת החיים בקיבוץ
 כעת מאפשרת במסגרת התקציב שהקיבוץ נותן לחבר (כיום 90 ל"ח לחבר, כלומר
 180 למשפחה) לכל משפחה לרכוש טרנזיסטור. העובדה כי במציאות אין לכל
 אחד ואחד מהחברים בחברתנו טרנזיסטור אינה מלמדת באפן אוטומטי כי יש
 בהחזקתו אי שוויון. אין לכל אחד ואחד מהחברה מצלמה, ציוד לטיולים,
 מכונת גילוח חשמלית, סנדלי אילת, ספרים מסוימים, למרות שכל אחד
 חפצים הם במסגרת יכולת הקניה שהקיבוץ נותן לחבר, ולכן אין בהחזקתם
 אי שוויון. מדוע דוקא ממכשיר זה אסורה ההנאה ויש בה אי שוויון מסווע
 כל כך? דוקא מכשיר זה שהנאה ממנו נופלת לא רק בחלקו של בעל הטרנזיסטור
 אלא יכולים גם חברים אחרים להנות ממנו, מה שלא כן ברוב הפריטים האחרים
 שהחבר'ה מחזיקים באפן פרטי.

טענה מסוג שלישי נוגעת ברעש שכרוך כביכול בהחזקת הטרנזיסטורים
 בצריפים. אנו סבורים כי טענה זו אינה יכולה להוות בשאלת הטרנזיסטורים.
 ישנם בצריפים כל מיני סוגים של רעש, שיחת השכך וכו'. אבל חושבתנו כי
 החברים בוגרים במידה מספקת כדי להתגבר על קשיים אלה. אפשר לקבוע שעות
 בהן אסורה פתיחת טרנזיסטורים, ואפשר לקבוע עוד הגבלות.
 בסיכום נדמה לנו כי התנגדות לטרנזיסטורים, יותר משהיא נשענת על
 קנאות עקרונית, הינה התנגדות הנובעת מתוך מוסכמות שהשתרשו בחברתנו.

נ. א. מ. י.

יהודי אחד ביום ראשון
 החליט ביום שני
 לנסוע ביום שלישי
 ראה ביום רביעי
 שמתקרב יום חמשי
 החליט ביום ששי
 להשאר בשבת בבית.

מידע ערב אפשר להאזין לחזרות כנופיות הכריזים על מהדורה מהודעת, יש ראלית
 של הטוט "וטט סיד סטורי" (ספור הגברורים) והקריאות-נשמעות בערך כן: מריה
 (גרשון) ברגש: ברנרדו...

אנו

מזל טוב למדינה, שתהיה פוריה,
ותגדל ויהיה בה הרבה פרחים והילדים
ילמדו טוב ולא יפריעו בלימודים
ושהסנה תהיה יפה ויהיו הרבה מסיבות
ובכל העולם יהיה שלום. הארצות תהינה
סעטירות ויהיה הרבה מים. ובכל העולם
יהיה שלום - שנה טובה!

אזרחים

גדי (ד)

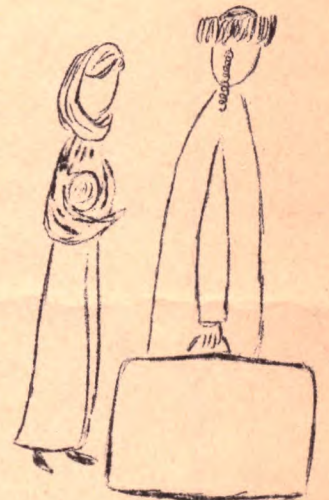

סיבואו הרבה יהודים לארצנו וסלוי
אסכול ינסה לסדל את הסורים שלא
יעשו התקפות גם בלילות וגם בימים.

יעקב (ד)

אני מברך שלא יעשו פצצות אטום
ורק לישראל יהיו פצצות אטום ולישראל
תשלח טילים לחלל. בתחילה עכברים,
אחר כך חתולים ואחר כך בני אדם,
והראשון שיסלחו לחלל יהיה בן גוריון
והוא יגיע חי וקיים בחזרה.

עומר (ה)

אני רוצה שהעולם יהיה כולו טוב
ולא יהיה לסלום סוף,
שבמסך הכל יצמח ויגדל
ויתנו כסף לכל דל.

שלא יהיו מלחמות בעולם
ויהיה שלום עם כולם,
שהעולם יבהיק בזיו
וכל אחד יהיה חביב

סארצנו תהיה פוריה

ותהיה הרבה צמחיה

שכל היהודים מקצוי העולם

יבואו לארץ כולם.

שבבתים יהיה הרבה אור

וכולם יטמחו לדרור.

זו סוף ברכתי החביבה

שהארץ תהי פוריה.

ספרות ויחמנות

על הספר "סונטת קרויצר"

כפתיחה לספר "סונטת קרויצר" יש מן ההכרח לכתוב מלים מספר על הסופר טולסטוי, המהפכן והוגה הדעות, אשר ניסה בחיבורו זה לשאת עולם שלם ובכפיו ולהפוך אותו על פיהו, דהיינו, לשנות סדרי בראיית לפי אמונותיו והסקפותיו הוא.

ליב טולסטוי נולד בשנת 1825 ברוסיה. הוא נתינתם בילדותו. בימי נעוריו נטה להי הוללות וסחיתות כיתר חבריו, אך מאוחר יותר החל לעסוק בעבודות ספרותיות, הוא נדחף לנסיונות היים הדטים ולגילוי סביבה חדשה. הוא כונן לו בית אריסטוקרטי, ובאותה עת כתב את מיטב יצירותיו הספרותיות וסקד על גיבוש מסנתו הסוציאלית מוסרית. בתורתו זו הוא מביע את כמיהתו אל היי הפסטות, התנזרות מותרות. הוא קיים את הלכותיו הלכה למעשה וסחרר את העבדים מאחוזותיו. ביקש לשנות את המוסגים המקובלים על סדרי החברה, גינה את אופיו החוטא והנפסע של המין האנוסי ופרסם חיבור בו מבקש להתרחק ממעטי הסחיתות, להסתפק במעטים טובים, לחסוף את העקרונות הנעלים. למוסגיו על הסויון החברתי צרף גם את דעותיו על האמנות, בה הוא רואה יעוד אחד: לשרת את העם.

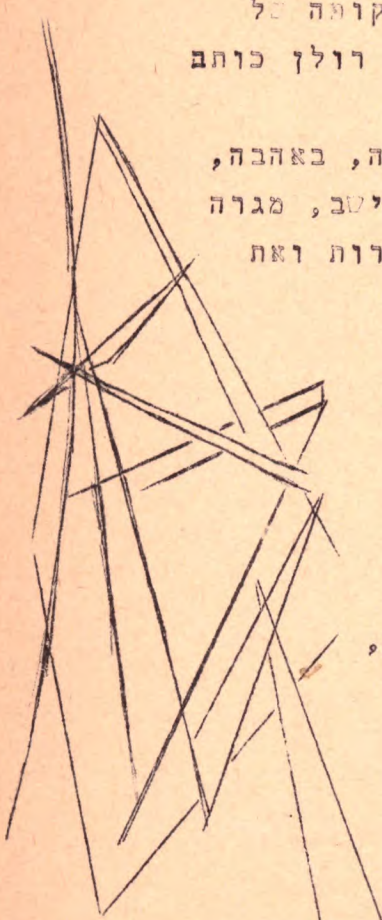
בשנת 1910 נפטר יטיט ובודד, מאוכזב הרבה מהחיים ומעצמו. את הרומן "סונטת קרויצר" כתב בשנת 1889, אחר תקופה של התרכזות בהסקפות מוסריות וסוציולוגיות. מעריצו רמך רולן כותב נלהב על הספר:

"טולסטוי מחרף את הצביעות הכללית שבחינוך האיטה, באהבה, בניטואין, בחברה, במדע וברפואה. גיבור הספר, פוזדניטוב, מגרה ומעלה בו את עריצות הביטוי, את תמונות הבטריים הנסערות ואת יצרי הגוף הפרוע וכנגד את קנאת הסגפנות, את האימה טפוגת המטטמה מפני התאוות, את קללת החיים. אך אין ליחס לטולסטוי את כל דברי מחאתו כנגד החברה, התקפה זו באה כמחאת טאגה פתאומית ואחר נדמה לאיטה".

כעובדה לכך יש לראות את כתיבת נכמעט באותה עת על סדרי חברה ומילוי חובות טבעיים, שלהלכה סותרים את ספריו.

לסם ברור דעותיו והסקפותיו של טולסטוי בספר זה, יש לסקור את תוכן הספר בכלליותו:

פוזדניטוב בהיותו כבן 16, חודר לחברה המוסחתת. הוא עובר מדכי אל דכי ואינו חוטב על הקמת מספחה בבוא היום, אך בהיותו בן 30, פוגש ערב אחד בנערה בעלת תלחלים נאים ועוד באותו ערב הוא מחליט לשאתה

הנפסע בנעוריו והסכמת אי הדברות בשאלה מדוע בעצם נסא אותה לאשה.
פוזדניטב חי עם נערותו זמן קצר חיים יפים שבמרכזם חיי המין, מהר
מאוד הופיע המטבר עקב חוסר הבנה הדדי והערצה מהיות הגוף מתעלה
על הנפסע. טולסטוי סם את דבריו בפני הגיבור: "היתה התלהבות, היתה
הגות חן, היה פיוט - הכל רק לכאורה, לאמיתו של דבר היתה אהבתי,
מצד אחד מעטה ידיהן של האם הטובה ושל התופרת ומצד שני - פעולת
ספע המזון בתנאי חיים של בטלה", כלומר, לו היה עוסק בעבודתו,
מזיע ומרויח, היה אף בוחר לו אישה פשוטה העוסקת במטק הבית וחי
אתה חיים נורמליים, ומתוך הווילת החיים והכרתם היה מחפס ומוצא לו
את כל הדברים הנחוצים לו. המצב אליו הגיע

במטבר ספרן בין פוזדניטב ואסתו, נעמדו 2 בני אדם אנוכיים
פנים אל פנים ונלחמו כל אחד למען עצמו, כדי להפיק הנאה גדולה
יותר. הגבר סנא את אסתו, הוא הגיע למסקנה שהנסואין הם מעמסה ולא
אוטר. נוסף לזה גורם חדש: אסתו התאהבה באדם אחר, פוזדניטב מקנא
ובקנאתו מתעוררת אצלו תאוה לרצח. אחרי מאבקים רבים עם עצמו ועם
אסתו, רצח אותה ומיד לאחר המעשה עקבהו יטורי מצפון, הוא הבין
כי בכל אסם הוא עצמו. אחיו וגיטו לקחו מעמו את חמסת ילדיו
לחנכם אצלם והוא חי את חיו כנזיר.

רבות הדעות המועלות בספר זה. טולסטוי סם דברים כנגד תאוות
האדם בכלל ובפרט תאות המין, כנגד האסה וכנגד המין האנוסי כולו.
במוטו בו הוא פותח את ספרו: "ואני אומר לכם: כל המסתכל
באישה לחמוד אותה, נאוף נאפה בלבו", מתבטא כעסו על חיי המספחה
המודרנית.

סיחה ברכבת אף היא מעידה על כך. הסיחה נערכת בין גברת
לפוזדניטב וטוחר, היטובים באחד הקרונים בדרכם למוסקבה. הגברת
בזה לתקופה בה ניסאו חתן וכלה ללא אהבה, לפי רצון הוריהם, והגברים
עונים כי אלה היו ימים טובים, בהם שלט הגבר על האסה, כלומר,
היתה מרות במספחה, ועתה באה תקופת "העכלה" כל אדם "חוטב ומסכיל"
לדעת" כי יש יותר טוב מהקיים, יותר יפה, יותר חטוב, כתוצאה
מכך יחסי מספחה נהרסים, אין מרות. האדם אנוכי והרסני. תשובת
הגברת בדרך כלל: אין לכלוא את האהבה ואין לכפות על האסה נסואין
ללא אהבה ותובת הסוחר: "אם עדיין איננה אהבת את בעלה, תאהב
אותו באחד הימים כי כך כפו לעליה".

הסיחה ברכבת מתמסכת. האסה מגדירה אהבה אמיתית כהערצה האחד
אל האחת ולהיפך, על כל יתר האדם בעולם. פוזדניטב כולו מזועזע
מטיב כי לא קיימת אהבה אמיתית, הנסואין בימינו הם זיוף, הגברת
מנסה להטיב סקיימת קרבת רוח, סיתוף אידיאליים, האך כל אלה נתקלים
בחומה אטומה של פוזדניטב הטוען כי כל אלה רק מרמה הם. עובדה
לכך מקרה הרצח-הרבים בקרב המספחות, סכרות, התאבדות ועוד. הוא
מנסה להוכיח כי המציאות האיומה של חיי המספחה היא אחרת ממה
סנוהגים חלחטוב אותה, וכי אלה מוסכמות חברתיים טיט לסקלם.
"יש ללחום" הוא אומר, "כנגד הצביעות המוסכמת, כנגד החיים המוסכ-
חתיים, החברה ההרסנית, לחיים של מרות, הכרת המוסר, דהיינו, חיי
מספחה מסודרים".

מובן, כי דברים מחרידים אלה מסוגל לאמור רק אדם אשר סבל בחייו. אין לראות במספחה סמל של טחיתות, אלא מקום נעים ובטוח. אולי עתה יותר מאשר במאות הקודמות חזק היצר החיטי אצל האדם, אך הוא בא בהספעת התפתחות הטכנולוגיה העומדת להרוס את החיים בעצם קיומם. כל אדם טואף ליצור מספחה ואין ללחום בעד היטאתותו כרוך אחרי חיים בודדים.

טולסטוי טם את דבריו בפיו של הזקן, מתוך נסיונו בחיים והכרתם. אין ליחס את דבריו על הנוער לכל הנערים כולם, עובדה לכך, הוא עצמו התחשב במעטיו אחר מספר שנים של הוללות ופנה לספרות ולהגות, ורבים כמוהו הנוטים ללימוד ועבודה, מחאתו נגד הבטואין, כיתר מחאותיו היא פרי של רוגזה ועצבנות, אך לא קביעת הלכה ברורה.

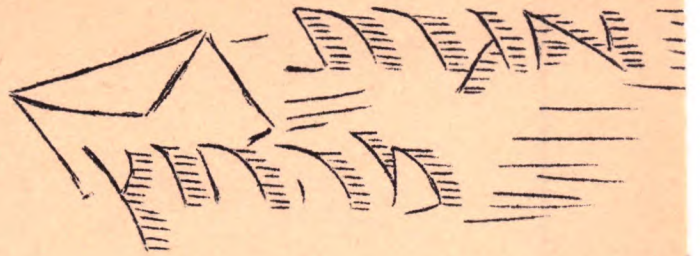
דעותיו על האטה הן המגוננות ביותר. לדעתו האטה מיוצגת כספחה אשר הגבר באם רוצה אותה לוקחה, ובאם אינו רוצה בה זורק אותה מלפניו. האטה היא כלי טרת אשר נועדה רק לסמט את הגבר. הוא רוצה להזהיר את חבריו מפני הפיתוי אשר אליו נמטך בזמנו ועתה מחורט על כך, והוא ממטיך: "נאה יותר טדכנות המספילה פחות. בטדכנות הזכריות והסיכויים טוים אצל טני הצדדים, אך פה רק הספלה, נבלות וסקר". טולסטוי ממטיך: "כל הנטיים טבעולם טתעודתן להיות לעזר לבדרך האנוטות אל האמת ואל החסד, הופך האדם בגלל תאותו לטונאות האנוטות. אף כי ניתנו לאטה זכריות כלגבר, היא נטארת תמיד מכטיר תענוגים, לכך מחנכים אותה מילדותה, ולכך מחנכת אותה דעת הציבור. האטה נטארת, איפוא, טפחה חרופה והגבר - אדון הספחה המופקר!"

פוזדניטב מקלל בכעטו אף את כל הרופאים אשר טואפים רק לצבור הון, הם הורטים את חיי המספחה, הורגים ילדים בבטן אמם באמנם טאין האם מוכטרת ללדת.

חמרנות, רוגז, עצבנות, טולסטוי נתון בכל אלה, ומטמיע את זעקותיו כנגד כל העולם. דעותיו בלתי מחושבות כדעותיו של אדם מעורער בנפשו. ההטקפות מתנגדות לכל המוטכמות הבאות לקלל את כל היקום, ואמנם המטפטטים האחרונים מעידיים על כך: "למה לנו להיות בעולם, אם אין כל מטרה לפנינו, תעודת המין האנוטי היא הטוב, האהבה, החסד וכיוצא בהם (וכחתו חרבותם לאתים וכו')", ומה טמעכב את הטגת התעודה הן התאות הרעות. תעודה זזו תכחד רק אם ייכחד המין האנוטי וחיים חדשים טיבואו לאחריהם יביאו אתם מטרות מעלות חדטות טאולי תתגטמבה. מכל טיטות המדע מסתבר טהקך מוכרת לבוא, מה פלא, איפוא, טגם תורת המוסר באה לידי מסקנה זו? "...

אלה הם הטקפותיו של טולסטוי. בדעותיו על המוסר החברתי, על הנוער הריקני, יט גרעינים נכונים, אך הוא הגזים מאוד. בדבריו עד כי אלה הפכו להיות בלתי מובנים כמעט, לא מציאותיים. ערך האמנות אינו יורד מכל אלה, הכתיבה מטך כל הספר יפה מ ומדחקת. כל הספר המחייט לי בצורה ברורה את הבעיות הרבות של המוסר החברתי והתורה הטוציאלית, אשר העולם של ימינו חייב להגייט להם טטומת לב רבה יותר והכנה לתיקונים.

לחברי המערכת שלום. זה ודאי לא
בדיוק מה שרצייתם, אך דוקא על מקום
זה יש כל כך הרבה לספר, שקשה לדעת
במה לבחור ואיך לספר. ונוסף על
הכל הגבלת הצנזורה. אקווה שמכתבי
יספק את הקוראים.

מפליא ודאי לשמוע שיש גם נח"ל
שאינו מגדל עגבניות. כן, כזה הוא
המקום בו נמצאת אני. ולא רק עגבניות

אין שם, בקושי גדלים שם כמה עצים שאינם צעירים, אך הם קטנים וחלשים.
האדמה היא אדמת ליס צהבהבה. הנוף מסביב מורכב מגבעות צהבהבות אף הן
ואחידות במבנה, סופגות הן הרבה זעה של חיילים, אך השמש החמה ממהרת
ליבשם. בקיץ החום והיובש רבים מאוד שם. בחורף מתחלף החום בסופות חול
וקור נוראי.

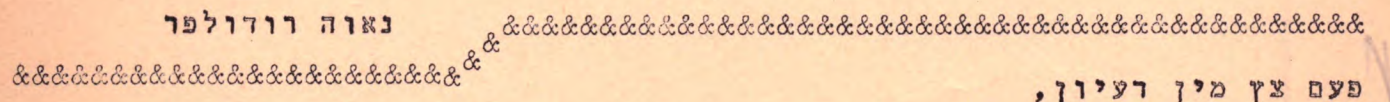
מקום הבידור הקרוב ביותר היא באר שבע, אבל כל קרבה היא יחסית,
כידוע. במקום חלוצי זה ישנם חיילים המבלים שנתיים משרותם, שנתיים של
אימונים קשים ולא דוקא של פקידות ועבודות תחת גג. למקום זה נפלו גם
כמה בנות שתפקידן המוצהר הוא בפקידות. התפקיד השני, שאינו פחות חשוב,
הוא לייצור מוראל.

החברה במקום זה היא מצויינת. רובם בוגרי תנועות נוער (חברי גרעינים),
או בני מסקים. כיון שאין יציאה בשעות הערב החפשיות, הכרח היה שתיווצר
חברה במקום, שיכירו אחד את השני ויהיה ענין להיות יחד. אכן, בניגוד
להרבה בסיסים אחרים, יש חיים חברתיים, יש הווי פנימי והיחסים בין אחד
לשני מצויינים. לא מחזה נדיר הוא למצוא חבר'ה יושבים באחד החדרים,
משוחחים ושרים, רוקדים.

הבנות במקום זה, סופגות מרוח "הקרבות". הן יוצאות לעתים לבקר
את החיילים בהיותם בשדה, מחוץ לבסיס. הן רצות לפעמים אתם כמה קילומטר
ריצת לילה, יוצאות לפעמים למסע חוליות, כך סתם, לשם טיול. אצלן זה
נקרא "לעשות חיים".

מי שמעניין אותו חיים אפורים של חיילי חיל רגלים, מילי שאינו מחפש
בצבא את ההזדמנות ללמוד, או להתבדר, מי שמוכן להיות רחוק מהבית, אך
רוצה בחברה מצויינת, ימצא כל אלה "שם" במקום שהוא "נח"ל, ולא של עגבניות".

נאוה רודולפר

פעם צץ מין רעיון,
בחברה - דרוש עלון
וכרגיל מידי שנה
גם נבחרת ועדה.
ועדה של מוכשרים
שבעסק מתמצאים,
אך נוסף כמה מליים...
הם גם חבר'ה אומללים.
חבר'ה עם תפקיד נכבד -
לנדנד לכל אחד:
כן, אתה בבקשה
תן איזו סקירה קצרה,
על ספרות או הדרכה
בפשטות, או בשירה...

נו, ואת פה "הקרובן",
תכתבי קצת עם הזמן
שיר נוגה עצוב בסתיו,
העיקר - מלאי עוד דף.
לא עוזרות פה שום מליים
כי החבר'ה - לא כותבים.
כל אחד מכריז בקול:
"לא יודע, לא יכול"
אך יזנו החברים,
כי לקרוא - תמיד נעים.

מעצמינו דורצמית

במדור זה נעלה מפעם לפעם בעיות יום-יום שהחברה מתלבטת בהם. כנושא ראשון בחרנו את שאלת דרך פעולתה של ועדת התרבות.
דינה ש. (י"ב): אני רואה את ו. התרבות השנה כועדה שפועלת בכחות עצמה ולא בשיטת עבודת הצוותות, שלא הוכיחה את עצמה, על אף כל התקוות שחלו בה. חסרה ההענות מצד חבר'ה שאינם חברי ועדה (משום שהם כבר פעילים בוועדות אחרות, או הצד השני - משום בשכלל לא מעוניינים בפעולה "תרבותית" זו). על כן - הצעתי היא להרחיב באופן ניכר את ו. התרבות, ז"א להגיע לחלוקת עבודה בתוך הו. עצמה ודבר נוסף והוא החשוב, למצוא (ואפשר למצוא) אדם מבוגר בעל רצון ונסיון שידריך במשך השנה את הועדה.
הועדה עצמה - חייבת לקבל יותר בטחון כדי לשאת בנטל זה, יתכן כי הרגשתה היא, כי אין עוד הצעות או נושאים מעניינים למסיבות למשך השנה, לכן רצוי להתקשר עם משקים שונים (בעיקר משקי השומר הצעיר), להתעניין, להעשיר את הרפרטואר, לשאוב חומר חדש שעדיין אינו מוכר לנו. לאחר כל זאת מובטחת הצלחה שלמה למסיבות שמכינה הועדה.

צביה (י"ב): לדעתי מוכחים לפעול בשיטת הצוותות.

(א) איני רואה את המסיבות כמו שהן עכשיו, לשם בידור. המסיבות חייבות להיות יותר רציניות, להוסיף משהו למחשבה. יום ששי צריך להיות ערב תרבותי וזה כולל גם ערב של ניתוח ספרותי, משפט על נושא כלשהו ועוד. זאת חייבים להכין בצוותות היות וכל ערב כזה הוא מאמץ רב מידי לחברי הועדה בלבד.
(ב) החבר'ה לא חשטים את המסיבה, הם לא הכינה ולכן מרשים לעצמם להפריע. יותר יותפות חבר'ה בהכנת המסיבות (כל אחד לפי נשיתיו) תביא לאחריות ולסיפוק מרובים יותר.

עדה (י"א): לפי דעתי, צריך צוותות לו. תרבות, אך צוותות מורכבים

כראוי ולא כמו שהיה לפני שנה - ש-2 מו. התרבות היו עורכים את המסיבה בלי שיתוף הצוותות.

צריך להרבות בערבי לימוד ושירה מפני החבר'ה שנשלחו לקורסים. רצוי לארגן הרבה פגישות עם חיילים וחוג הנוער הצעיר (לאו דוקא על נושא הצבא). מוכרחים לקיים מסיבות לכל החטיבה לעתים קרובות יותר, ולא רק בתחילת השנה ולהסתפק בזה.

אפשר פעם לנסות לארגן פגישה עם אחד המשקים בסביבה (האיחוד או

עין החורש) למרות ההסתייגות הרבה מצד החבר'ה.

דבר חשוב ביותר למסיבה הוא הכנסת החבר'ה לתוך האוירה של המסיבה, לכן צריך לשים את הדגש על קישוט ולהכניס לכל צוות אחד המבין בדבר ונוטה לכך. כמו כן, דבר חשוב הוא רמת הקריאה במסיבות, שהיא כיום מתחת לכל ביקורת. לכן, לפי דעתי צריך להרכיב קבוצה (מעין חוג דרמטי) בהדרכת אדם המבין בדבר, שתקריא באופן קבוע במסיבות. לאלה שיעירו על כך, התשובה היא - שגם כך מקריאים תמיד אותם החבר'ה וע"י חוג זה תאופשר רמת קריאה גבוהה יותר.

חבריה - להתבטא!

הספר "עלובי החיים"

=====

ספר זה, הוא מהיפים שקראתי בכלל. ספר שמתאר באופן נפלא חייו של אדם מופלא, שהחברה האנושית תחת לחתור לצדק, חוסמת בפניו את הדרך לחזור בתשובה על החטא שחטא.

"החטא" הנורא היתה גנבת חככר לחם כדי לא לגווע ברעב ועל כך בלה האומלל 19 שנה בבית הסוהר. שנים אלה הפכו אותו לאדם אויב החברה שהולך בכוון ההפוך לה ומתנגד לכל חוקיה, אך בלבו של ז'ן ולז'ן פיעמה עוד נפש טהורה ויפה. ג

בספר זה רואים את עמדת החברה שלא סולחת ולא נותנת לאדם להתקבל לזרועותיה אף אם נפשו טהורה וישרה. הסוף - ז'ן ולז'ן מת בזרועות אהובתו שבע תלאות. בדרך כלל בספרים נלחם הצדק ברשעים ובפושעים - ולבסוף נגמרת המלחמה בנצחון או כשלון, וכאן בספר זה, פועלים כאילו 2 מיני צדק - הצדק שהוא חוק ומשפט ומעליהם צדק מסוג אחר - החמלה וההבנה שהם הצדק האמתי.

אני מעריכה מאוד את ז'ן ולז'ן שלמרות שמו וחטאיו שהיו לו למכשול כל ימי חייו באשמת החברה וחוקיה, אהלך חמיד בצד החברה ובצע למענה מעשים טובים ונדיבים. בסוף חייו ויתר גם על האדם האהוב היחידי לו בחייו - קוזט. הלוואי ויבוא יום בו תהיה החברה לא רק גוף חמור ושומר חוק, שהופך לפעמים לאכזרי, אלא גוף שיודע גם לסלוח, לרחם, ולדאוג לכל אדם למחיתו, כדי שלא יאלץ לגנוב את לחמו.

נעמי (ח')

(יוחס ט')

שעת היום האהובה עלי

אנו יושבים בכיתה משועממים כמעט לחלוטין: 1 משחק בגולות מאחורי המחברת, שני משעין ראשו על השולחן ומעיין בסתם ספר, ואילו אחת הבנות עונה על כל השאלות. אך הנה שומעים שהזמן נגמר וכבר מחזוריים כל הילדים וקופצים מהכסאות. "רגע, רגע" צועק ומצטעק המורה בקולי קולות, "אמרתי כי זמננו תם, אך לא אמרתי כי השיעור הסתיים!". הרינו שוב בכסאות והמורה גם הוא מתיישב ואם כך אנו יודעים כי נחרף עלינו לשמוע הרצאה נוספת של דברי מוסר ונזיפה, וכל זה כמובן על חשבון השעה האהובה עלינו ו"חשנואה" על מורינו - ההפסקה. המורה מונה על אצבעותיו את התרגילים, אך אנו כבר בחצי הדרך. "ילדים, ילדים" נשמע קולה של המטפלת, פניה היא שבאה. הנה אנו צריכים לנהל שיחה. פניה גומרת את גדברי הבקשה והתחינה שלה, ואנו שוב בדרך החוצה. מתחילים לעסוק בהכנות למלחמת הבושים. אוספים מכל הבא ליד ובוניט מבצר, והנה כל זה מוכן והגענו מניה וביה לעצם המעשה, היד מורמת... אך הנה מופיעה דמות מוככמת המורה. היד מורדת באיטיות וקולות נשמעים: "יוסף, הרי רק יצאנו". אך עם יוסף אין להתוכח ואנו נואשים ומשלימים עם גורלנו, נכנסים בדאבון לב לכיתה ומתנחמים במחשבה, כי מחר אם ירצה השם... אך מחשבות אלו, הרי לא יתקיימו לעולם. נו, ועכשו

זעזעתי הארץ

"היה כיף של טיול ו"

לאחר זמן די קצר של הכנה ממשית, יצאנו לטיול. המדובר הוא בטיול של 6 חבר'ה ל-5 ימים מירושלים לאשקלון. התכנית היתה ערוכה בצורה כזאת שבכל יום תהיה כמות מספקת של הליכה וזאת בהתחשב בעובדה שיוצאים 4 סיירים האוהבים לשרך רגליהם בעליות וירידות למיניהן, ותוספת (להעלאת המוראל) של 2 בנות המתכוונות שלא לפגור אחריהם. כבר מהיום הראשון ראינו שטוב להיות גמישים ולדעת להסתדר, הנה אומר - כשנמאס לך ללכת על הגלים שלך, ובן כה וכה הכביש על ירך, ואתה רק מרים יד והטרמפ נעמד, מדוע שלא לנסוע קצת ועל ידי כך להרויח זמן? על פי מתכונת קזו, נסענו לזהלכנו מירושלים עד מטעי אבן ספיר (כפר בקרבת מקום). כאן הבנו שבחרנו לנו עונת טיול נפלאה ונהנינו מעמל כפיהם של אכרי הטביבה (אתם הסליחה).

שזיפו ואפרסקו עם מרץ

פיים. הלכנו לסטף ומטם

ארוחת בוקר וצהריים

בשטח). מכאן המשכנו

למחרת בבוקר כמעט והחלטנו

תיירים צרפתיים, אך

והמשכנו על טהרת הטרמפים

כאן השתלטנו על דירת

מבצע חשוב והובילו אותנו

הצטערנו שהסיוור היה קצר,

יום המחרת). כיוון

המשכנו מאשקלון, על

למחרת התעוררנו איש תחת

מיוחד שלא נתן לנו לתפוס טרמ-

לסופלה כשאנחנו מותרים על

(פשוט חבל היה להשאיר את הפרי

בעזרת טנדר צבאי עד נתיב הל"ה.

לתת קפיצה לעין גדי עם קבוצת

לבטוף החלטנו לוותר על חברתם

והחוויות שבצדם עד אשקלון.

"הדודים הטובים", שעשו למעננו

לסיור בעתיקות אשקלון (קצת

אבל הוא חסך לנו זמן רב של

שהתקדמותנו השביעה רצון,

שפת הים, בכיוון לאשדוד. לא שכחנו להכנס לים, וכמובן נזכרנו לאחר

הליכה של כ-3 שעות, כי המכוניות על הכביש מגיעות יותר מאתר לאשדוד.

את המחטבה הפכמו ללמצוא מתבן הגענו בטרמפים לנמל אשדוד. כאן גילה לנו

יצחק ש"כל ישראל חברים" ואפילו כשמדובר הוא בשומר נמל ופרחחים שרוצים

להכנס לנמל ללא רשות והזוכים בסופו של דבר לסיור מודרך להפליא (ע"י

יצחק) בשטח הנמל. את הלילה בלינו ליד השער ולמחרת חזרנו הביתה, והפעם

שוב במטרה לחסוך בכסף (מטרה כזו נשכחת כשנעמדים במשך הטיול ליד קיוסק

כלשהו).

נראה, שעיקר הצלחת הטיול היתה במצב הרוח הטוב שהיה לנו, והעובדה

שהיינו קבוצה קטנה איפשרה לנו לסייל לפי רצונם של כולם, ולסטות מידי

פעם מהתכנית. תוספת לא מבוטלת היתה המצלמה שהעלתה את המוראל בכל

הזדמנות.

כדאי וחשוב מאוד להרבות בטיולים כאלה בכל חופש, אבל, כאמור תנאי

חשוב הוא מספר האנשים.

מחנה כיתות ט' כלל 21/2 ימי טיול ו-21/2 ימי מחנה. השנה שלא כבשאר השנים, לא נכלל בתכנית ביקור בכפר ערבי. ביום הראשון הלכנו ממעונה לאלקוש: מושב של יוצאי עדות המזרח, עם הסבר על המקום. למחרת, הליכה מאלקוש דרך משטרת סאסא, הר אדיר לנחל דישון. בערב הוזמן חבר מיראון שהסביר את בעיית הישובים הזעירים ובעייתה של עראון בפרט. ביום השלישי - הליכה מנחל דישון לעלמה. מטרת הטיול כפי שהגדירו המדריכים היתה "לא רק לראות את הרגלים של זה שהולך לפניך, אלא גם להכיר חבר'ה ולהנות מהנוף". לפי דעתי ולפי מצב ה"שביקות" היה הטיול קשה מידי, אי אפשר היה להכיר חבר'ה וכל משק הלך ביחד (אך במסגרת המחלקות). המחנה כולו חולק ל-4 פלוגות, כל פלוגה מנתה כ-150 חבר'ה וכל פלוגה הלכה במסלול שונה. הפלוגה שבמשך הטיול הלכה במחלקות, התאחדה ונכנסה ברעש מאורגן למחנה. במחנה הושם הדגש בעיקר על נקיון המחנה ולא על המתקנים. מטרת המחנה היתה שיחות רעיוניות וספורט שימושי. במחנה היתה תחרות בין-פלוגתית על רמת ביצוע, מוראל, מאהל מסודר וכן "התבשיל המקורי". במחנה הוצא כל יום עלון "הידד הנעורים" בו יכלו החבר'ה להתבטא בכתב וכן שעה כל יום בה יכול היה כל אחד להתבטא לפני המיקרופון.

בשיחות הרעיוניות נדונה בעיית העזרה למשקים הצעירים: כיצד יש לעזור לישובים "הזעירים" אם רק ביציאה לעזרה ולאחר מכן ניתוק גמור של קשרים - המסקנה היתה כי העזרה לא צריכה להתבטא רק בתחומה המצומצם, אלא גם בקשרים חברתיים ותרבותיים לאחר מכן. בעייה שניה שהועלתה בשיחות היתה תנועת הנוער העירוני, כיצד יש לקרב את הנוער העירוני לקיבוץ. האם רק בעשיית שמח עם סניף כלשהו? המסקנה היתה הידוק קשרים עם סניף עירוני, ליצור "שמח" אך גם שיחות רעיוניות על הקיבוץ.

בספורט שימושי שהיה משקי, הגיעה גבעת חיים ראשונה. הספורט השימושי כלל מעבר מסלול משימות מחלקתי וכן היה ספורט טבלאי כיתתי. יש לציין שגבעת חיים הצטיינה במוראל גבוה ורמת ביצוע גבוהה. כדאי לציין את המדריכים מהמשק שעזרו לנו הרבה ועודדו אותנו להגיע לאן שהגענו (מקום ראשון בספורט השימושי ושם טוב בין כל המשקים). במחנה עצמו נתפנינו להכיר חבר'ה ולהסתכל קצת על הנוף. יש לציין שרמת הסניטריות היתה גבוהה יחסית לשאר. בסיכום אפשר לומר שהמחנה היה מצויין.

משפט ברית הלב הלב

ברפת -

יש 150 פרות, 3000 ליטר חלב, 150 עגלות ו-100 עגלים. נולדו זוג תאומים.

בסלון -

עד ראש השנה תגמר תפירת שמלות הקיץ. השנה היו הרבה מאוד שמלות, כפכל החברות רוצות להתלבש יפה.

במחסן הילדים -

הורידו את המעילים, הורידו את בגדי החורף וסוודרים לבדיקה.

חדשות מהאינקובטור -

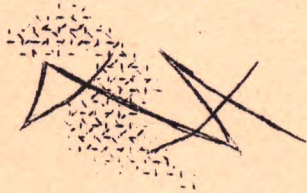
כל שבוע מכניסים ביצים וכל שבוע מוציאים אפרוחים. אסתר גיל פועלת חדשה. 1 וחצי פועלות.

חדשות מהנגרייה -

גומרים את שיכון הותיקים - 17 יחידות. אין הרבה קדשים.

חדשות מהבנין - בונים בנין לכיתה ו', מקוים שבפסח ייכנסו אליו. לחברים בונים 8 בתים, בכל בית 2 דירות ואלה יהיו גמורים בחנוכה. לסבא של ישעיהו בונים בית חדש.

אל תטילו חשד בחברי המערכת שהם אלו שהעלו "פנינים" אלה על הנייר.

תקנון ועדת המועדון

- א. אין מוציאים מהמועדון עתונים וביחוד עתונים חד-פעמיים, נוסף על כך אנחנו מקבלים מכל סוג של עתון רק חוברת אחת, כך שאם מוציאים חוברת כלשהי, הרי שכל החברה אינה רואה אותה יותר ואין באפשרותנו להוסיף חוברות. לכן, אנו פונים בזאת לחברה לא להוציא עתונים! ו. מועדון אינה חייבת לקיים בכל הצריפים מידי שבוע ולהפסם.
  - ב. לאחר הקריאה אפשר להתזיר את העתונים למקומם על המדף. תפקידה של ו. מועדון לשמור על הסדר, אך לא לסדר כל יום אנדרלמוסיה של עתונים, אשר בדרך כלל יוצאים מהשימוש במהרה בגלל אי הסדר.
  - ג. אותו הדבר בנוגע לכלי הניקוי, מובן שאין מוציאים כלים אלה לחדרים, הם אינם רכוש פרטי.
  - ד. בקשר לתורנים, אנו מבקשים מכל אחד ששמו יופיע ברשימת התורנים השבועית על לוח המודעות, למלא את חובתו ולהופיע לתורנות, במקרה ואי אפשר, נא להתחלף לבד.
  - ה. הועצת מבקשת מן החברה שיתנהגו כבני אדם במועדון: בערבי המועדון נא להנמיך את הרדיו וכן את הפיות.
  - ו. מי שסיים לקרוא את כל התקנון - ישתדל לבצע את כל ההוראות, ויבורר ע"י הועדה.
- חברתנו כמו זאת ברצינות...